

ilustrovala
TEREZA EAGER

TSUNAMI

Prázdniny v rytmu

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

Albatros

TSUNAMI

Prázdniny v rytmu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Vajsejtlová
TSUNAMI: Prázdniny v rytmu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TSUNAMI

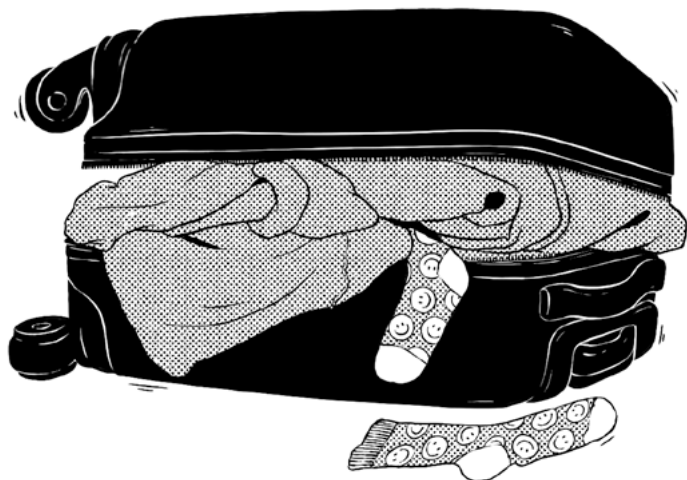
Prázdniny v rytmu

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

ilustrovala TEREZA EAGER

Albatros

Odjezd

No tak to teda v žádném případě! Nic dalšího už se mi tam nevejde! Kufr přetejkal věcmi, který v něm byly tak navršený, že připomínaly obrovskou horu. Vůbec jsem si nedokázala představit, že by se mi ho někdy podařilo zavřít. Leda kdybych si na něj sedla. Tak potom možná jo. A to jsem si schválně vzala ten modrej, se kterým normálně jezdíme na dovolenou, protože je to největší kufr, co doma máme.

Takže když mi mamka přinesla další hromádku oblečení, abych si ho tam ještě přibalila, měla jsem pocit, že už se definitivně zbláznila.

„Já jenom nechci, aby ti tam něco chybělo. Třeba promoknete a pak budeš ráda, že se máš do čeho převlíct,“ vysvětlovala mamka rychle, když viděla, jak se tvářím. Pak se plácla do čela, vykřikla: „Ježíš, pláštěnka!“ a odběhla znovu do skříně.

„To vypadá, že se chystáš na severní pól,“ řekl táta. Zrovna nám v pokojíku přivrtával poličku, kterou jsme s Markétou úplným omylem shodily, když jsme po sobě házely polštáře.

A u toho na mě mrknul, z čehož jsem poznala, že si o tom mamčině balení myslí to samý co já.

Na druhý straně pokojíku se snažila zavřít svůj kufr Markéta. Zbyl na ni ten menší červeněj, takže s tím měla mnohem víc práce a strašně u toho funěla a hekala. Ale Markéta jezdí na soustředění s basketbalem každý léto, takže už má v balení praxi. Já jsem ještě nikdy na žádném soustředění nebyla, a asi proto mamka tak vyšilovala a snažila se mi s sebou nacpat skoro celej náš byt.

I když teda musím přiznat, že já jsem z toho odjezdu byla taky nervózní. Snažila jsem se to nedat na sobě znát, protože už mi brzo bude třináct, takže se nemůžu chovat jako malý dítě. Ale na druhou stranu, když nám na tréninku Lucka, naše trenérka, před dvěma měsíci oznámila, že půlce července pojedeme na taneční soustředění, skákaly jsme se všema holkama radostí jako mimina v mateřský školce. A bylo úplně jedno, kolik je nám let.

Pak jsme zase trochu posmutněly. To když se ukázalo, že na to soustředění nepojede jen naše skupina Tsunami B, ale budeme tam společně s áčkem. Teda ne, že bysme holky z Tsunami A neměly rády, ale bylo nám jasné, že s nima dorazí i trenérka Zuzana. A Zuzanu jsme fakt rády neměly.

Ještě jsme si moc dobře pamatovaly její podraz na soutěži Dance Cup. Taky bylo jasné, že Zuzana nám nikdy neodpustí to, že jsme její skupinu porazily a získaly jsme stříbrnou medaili, zatímco ona se musela spokojit s bronzovou. Takže jsme se už předem děsily, co zase na tom soustředění předvede.

Lucka to na nás asi poznala, protože se usmála a řekla: „Ale no tak, holky! To už je přece dávno minulost a pravěk. Zuzana se bude věnovat svému áčku a my si budeme cvičit svoje sestavy. Všichni si to parádně užijeme... Navíc si každé zaslouží druhou šanci, no ne?“

Lucka je totiž taková. Je hrozně hodná a snaží se na každým vidět ty lepší věci. I když já si třeba často myslím, že u některých lidí ani žádný dobrý věci nejsou. Proto vždycky, když Lucka řekne nějakou takovouhle větu, trochu se zastydím, že jsem taková nedůvěřivá. Takže jsem si umínila, že se budu snažit dát Zuzaně šanci. A že si to soustředění fakt užiju.

Teda pokud se mi podaří zavřít ten kufr.

...

Nakonec jsem to přece jenom zvládla. I když jsem musela vyházet některý z těch věcí, který mi tam mamka nanosila, a ještě jsem na víko kufru musela kleknout. A stejně, jakmile jsem zapnula zip, na víku se udělala taková boule, až jsem se bála, aby to ten zip vydržel a nerozjel se. Už jsem ale neměla čas o tom přemýšlet, protože jsme museli naskákat do auta, abysme to všechno stihli.

Nejdřív bylo potřeba odvézt Markétu ke škole, kam obě chodíme. Samozřejmě teda jenom když nejsou zrovna prázdniny. Právě u školy byl totiž přistavený autobus, kterým měla jet Markéta na svoje basketbalový soustředění. Problém byl v tom, že autobus pro Tsunami, ktorej objednaly Lucka se Zuzanou, měl pro změnu odjíždět od sokolovny, kde míváme tréninky. A sokolovna je od školy ještě pořádně kus cesty.

Byla jsem hrozně nervózní a pořád jsem musela myslet na to, že určitě přijedeme pozdě a autobus mezitím odjede beze mě. Měla jsem pocit, že na semaforech padá jako naschvál jenom červená a všechno trvá nemožně dlouho. Ještě ke všemu mě rozčilovala Markéta, která byla úplně klidná, čučela

z okýnka a tvářila se, jako kdybysme jeli nakoupit rohlíky. Pohoda největší.

Když jsem začala bubnovat prstama do sedačky, otočila se na mě a řekla: „Klídek, ségra!“

Tím mě vytočila ještě víc, protože neznám nikoho, koho by uklidnilo, když mu někdo jinej poradí, ať se uklidní.

„To se ti to kecá, když tě vysazujeme jako první!“ štěkla jsem na ni, i když mi bylo jasné, že mamka to tak nenechá. Nesnáší totiž, když se s Markétou hádáme.

A taky, že jo! Otočila se na nás, zamračila se a varovně zvedla obočí. To už obě moc dobře známe a víme, že je to znamení, že toho máme okamžitě nechat, jinak bude zle. Tak jsme se na sebe s Markétou jen zaksichtily a každá jsme zase koukala ze svýho okýnka.

To mojí nervozitě ale nijak nepomohlo a pořád jsem musela sledovat mobil, jak tam naskakujou další a další minuty a do odjezdu našeho autobusu už jich moc nezbejvá. Nejradši bych vystoupila a upalovala k sokolovně po svých. Jenže to bych nesměla mít ten megakufř. Už vidím, jak bych s ním drkotala po chodnících a vypadala jako blázen z blázince.

Ale Markétino vysazení bylo našťěstí docela rychlý. Už se tak těšila, že jen popadla červenej kufr, dala našim letmou pusou, mně řekla „tak čus“ a byla pryč. Tuhle bezstarostnost jí dost závidím. Markéta nikdy nic moc neřeší, dělá, co ji napadne a nenervuje se. To já nad vším zbytečně přemýšlím. Přemýšlím, co jsem mohla udělat nebo říct jinak. Co kdo myslel tím, když něco udělal nebo řekl. A pak je mi hodně věcí líto, i když třeba úplně bezdůvodně.

Pak už jsme konečně dorazili k sokolovně. Strašně se mi ulevilo, že autobus ještě neodjel a že je moje soustředění zachráněný. Dokonce v tom autobusu ještě nebyl nikdo ani nastoupenej. Řidič stál venku, světle modrou košili měl kvůli vedru rozepnutou a kouřil cigaretu. Kolem postávaly holky z áčka, ale taky samozřejmě z mýho béčka.

Ela měla snad ještě větší kufr než já, i když jsem si myslela, že už to vůbec není možný. Magda, Sofča a Anička se koukaly na něco na mobilu. Terka ukazovala nějaký taneční kroky Klárce a Áje. V první chvíli jsem nikde neviděla Míšu, ale pak jsem si všimla, že stojí opodál se svým tátou. Ten vypadal mega divně, protože i když bylo vedro, byl oblečený do bílý košile, kterou měl zapnutou až ke krku. Třeba u toho řidiče autobusu se to dá pochopit, protože košile je součástí jeho uniformy, ale Míšin táta žádnou uniformu neměl, takže jsem nerozuměla tomu, proč se dobrovolně takhle paří. Proč nemá normální triko a kraťasy jako všichni ostatní. Nejdivnější na tom ale bylo, že se vybavoval se Zuzanou.

Povídali si, jako kdyby byli nějakí dobří kámoši. Zuzana na sobě měla jasně růžovej top, kterej byl tak krátkej, že vypadal spíš jako sportovní podprsenka. Za těch pár tejdnu, co jsem ji neviděla, hrozně zhnědla v obličeji i na těle. A já jsem na ni pořád musela nenápadně koukat, protože mi přišlo neuvěřitelný, že by se někdo mohl takhle opálit jen normálním ležením na sluníčku. Zuzana při řeči pořád pokládala ruku na rameno Míšina táty. On zase pořád příkyvoval, úplně jako ti pejskové, co mají hlavu přidělanou na drátku, aby se jim mohla kejvat. Míša stála vedle nich, neříkala nic a tvářila se napůl vyplašeně a napůl ztraceně.

Chvilku jsem přemýšlela, jestli by tu se mnou mamka s tátou neměli počkat, než autobus odjede, ale protože tady kromě Míšina táty žádný jiný rodiče nebyli, rychle jsem to zavrhlá. Nechtěla jsem vypadat trapně. A taky už jsem se nemohla dočkat, až si pokecám s holkama.

„Moc si to užij, Kájo!“ řekla mamka a měla u toho lesklý oči.

Úplně jsem se vyděsila, že mě třeba bude chtít před holka-ma objímat, nebo ještě hůř – pusinkovat. Mamka totiž občas zapomíná, že už nejsem žádný dítě.

Takže jsem se na ni usmála, poděkovala a rychle jsem udělala nenápadnej krok dozadu, abych tomu trapasu předešla.

Táta to naštěstí pochopil, jenom se zasmál a poplácal mě po rameni podobně, jako to dělá svým kámošům. Tohle poplácávání dělají běžně mezi sebou i dospělí, tak se to dalo snést. Pak naši předali trenérce Luce prohlášení o bezinfekčnosti, to jakože nikoho na soustředění ničím nenakazím, ještě jednou mi zamávali a odfrčeli pryč.

Zůstala jsem tam sama s tím obřím kufrem, ale trvalo to asi tak vteřinu, než se ke mně nahrnuly všechny holky.

„Kájo! Kájo! Koukni, jaký taneční video našla Sofča!“

„Jééé, ty máš skoro tak velkej kufr jako já.“

„Vedle koho budeš sedět v autobuse?“

„Ty jo, ty máš nový kraťasy, co?!“

„Hele, máš na cestu nějakou svačinu? Já jsem ji zapomněla doma v kuchyni. Jsem fakt trubka.“

„Taky se tak těšíš?“

Holky mě zasypávaly otázkama a taky mě u toho objímaly a různě poplácávaly. Takže jsem ani nestihla myslet na to, že by se mi vlastně mohlo stejskat, protože jsem na takhle dlouho ještě nikdy nikde sama nebyla. A když jde člověk do nějaký neznámý situace, může to pro něj být třeba i trochu stresující. Pro mě teda určitě. I když jsem se samozřejmě hlavně těšila.

Pak už se k nám konečně připojila i Míša. Všimla jsem si, že má červený tílko, který jsem na ní ještě neviděla, a super jí slušelo. Hned jsme se začaly objímat a taky jsme u toho trochu poskakovaly, protože jsme nejlepší kámošky a takhle to nejky prostě dělají.

„Prosím tě, co tam ten tvůj táta se Zuzanou furt řeší? Nevěděla jsem, že se tak dobře znají,“ divila jsem se, protože Zuzana s Míšiným tátou od nás stáli tak daleko, že jsem neslyšela, o čem diskutujou.

Míša jen pokrčila rameny, jakože nemá cenu se o tom bavit. Bylo na ní vidět, že je jí to nepříjemný, tak jsem se dál neptala.

Stejně na to už nebyl čas. Řidič otevřel zavazadlovej prostor a všechny jsme tam začaly cpát svoje kufry. Samozřejmě

jsme si s Míšou v autobusu sedly vedle sebe. Lucka nás ještě všechny přepočítala a jelo se.

Když jsem byla menší, jízdu autobusem jsem nesnášela. Jakmile se autobus rozjel a začal se kejvat a natřásat, dělalo se mi blbě od žaludku. Proto jsem se taky dlouho bála jezdit na školní výlety. Protože na výlety se jezdí vždycky autobusem a jenom blázen by chtěl sedět vepředu hned za učiteli a držet si u pusy igelitovej sáček. Ale jak jsem vyrostla, je to naštěstí trochu lepší, i když autobus ani teď nepatří mezi moje oblíbený dopravní prostředky.

Takže to byla první věc, na kterou jsem myslela, když řidič nastartoval. Protože kdyby se kvůli mně mělo stavět anebo bych se dokonce po cestě pozvracela, nikdy bych tu ostudu nepřežila. Ukázalo se ale, že autobus plnej tanečnic je ta nejzábavnější věc na světě, takže jsem na nějaký bolení břicha vůbec neměla čas.

Celou cestu jsme na sebe s holkama různě pokřikovaly. Chechtaly jsme se. Měnily jsme si sedačky, svačiny a Ela s Terkou si dokonce za jízdy vyměnily i trička. Bavily jsme se všechny dohromady a mně bylo strašně hezky, protože jsem věděla, že do týhle party patřím. Že je mám ráda a ony zase mají rády mě. Teda až na Zuzanu, která seděla na sedadle v první řadě a za celou dobu se na nás ani jednou neotočila, ani nic neřekla. Jenom koukala z okna a u toho se děsně mračila. Vypadalo to, jako kdyby ani na žádný soustředění jet nechtěla a celkově ji nejvíc na světě otravovalo tady s náma být.

Akorát mi připadalo, jako by Míša byla nějaká smutnější a vážnější než normálně. Když jsem se jí ale zeptala, jestli se něco neděje, zavrtěla hlavou. Říkala jsem si, že ji třeba jen taky může bolet břicho z autobusu. Mně na to nejvíc zabírá žvejkačka a vzpomněla jsem si, že bych nějaký měla mít někde v batůžku. Začala jsem se v něm přehrabovat, abych mohla Míše nabídnout. A jak jsem v něm lovila, najednou jsem nahmátla něco, o čem jsem si byla jistá, že jsem si do batůžku

rozhodně nedávala. Vytáhla jsem to ven. Byl to malej balíček důkladně zalepený izolepou a ještě převázaný červenou mašličkou. Nahoře bylo černým fixem tiskacíma písmenama napsáno: „KDYBY TI BYLO SMUTNO“.

„Jééé, co to je?“ zajímala se okamžitě Míša, když si toho balíčku u mě všimla.

„Ále, to jsou takový mamčiny vtípky a překvapení. Ona si na to strašně potrpí,“ zahučela jsem neochotně, protože mi to celý bylo trochu trapný.

Hned na první pohled jsem totiž poznala, že ten balíček mi tam na tajňačku podstrčila mamka. Někdy nám to s Markétou tak dělává. Třeba nám do svačिनový krabičky přibalí malou čokoládičku a na tu napíše „dobrou chuť“, nebo namaluje smajlíka nebo něco podobně uhozenýho.

My s Markétou to nemáme moc rády. Teda ne, že by nás to netěšilo, ale nikdy nevíme, kdo zrovna bude u toho, když to objevíme, a kdo ten mamčin vzkaz uvidí. Jako zrovna teď. Míša by se mi sice nikdy nesmála, ale připadalo mi, že ten mamčin balíček a zejména ten nápis na něm je jako pro mimino. A že to vypadá, jako kdybych se na soustředění snad bála jet nebo co. Proto jsem balíček zase rychle zahrabala na dno batůžku.

„Mně to náhodou přijde docela roztomilý. Aspoň je vidět, že na tebe mamka myslí,“ řekla Míša zadumaně a natáčela si u toho na prst pramínek vlasů.

To jsem musela uznat a umínila jsem si, že ten tajemnej balíček nerozbalím, dokud mi nebude doopravdicky smutno. Ale když jsem se rozhlížela po autobusu a rozesmátých holkách, říkala jsem si, že je dost možný, že takovej den za celý soustředění vůbec nenastane.

Ema

Cesta nám utekla hodně rychle a naštěstí bez toho, abych musela tasit igelitovej pytlík nebo řešit nějakou jinou nepříjemnost. V pokynech, který jsme před dvěma měsíci k soustředění dostali, se psalo, že budeme bydlet v chatičkách po dvou nebo po čtyřech. Z toho jsem měla docela strach, protože v béčku je nás devět holek, což znamenalo, že jedna bude navíc. A to zase klidně mohlo znamenat, že ta, co bude navíc, bude třeba spát v chatce s trenérkama. Říkala jsem si, že kdyby mě něco takovýho postihlo, asi bych se radši otočila a jela hned domů. Protože bydlet bez holek by nemělo vůbec žádnou cenu. Jenže to samý si nejspíš říkala každá z nás.

Když autobus zpomalil a odbočil na úzkou a hrozně drncavou cestu, poznaly jsme, že už jsme skoro na místě. Všechny

jsme se nahrnuly k oknům, abysme už konečně viděly, kde budeme bydlet. Na louce tam stálo asi dvacet malejch chatiček. Pak tam byla ještě jedna velká budova, kde jsem odhadovala, že bude nejspíš jídelna. A hned za těma chatičkama se zvedal hustej les, jak by řekla lhotecká babička. Protože ona vždycky používá takovýhle zastaralý spojení, třeba že se za něčím zvedá les. Ale celkově to tam vypadalo docela dost hezky.

Jakmile autobus zastavil, všechny jsme se vyhrnuly ven a rozhlížely se kolem. Netrpělivě jsme čekaly, až Zuzana s Lukou vyndají papíry, kde bude napsaný, kdo s kým bude bydlet.

„Holky, já jsem napnutá jako kšandy, jak nás rozhodí,“ řekla Sofča nahlas to, z čeho jsme měly všechny strach.

„Myslíte, že tady mají nějaký přístýlky? Klidně budu přespávat na zemi jako nějaký bezdák, ale chci prostě bydlet s váma,“ prohlásila Terka a zatvářila se u toho tak odhodlaně, že jsme vyprskly smíchy.

A jak jsme tak čekaly, až se to všechno nějak zorganizuje, všimla jsem si, že kousek od nás je zaparkovaný auto a u něj stojí nějakej pán s paní a pak ještě holka, která je asi tak stará jako my. Ta holka měla děsně pěkný džínový kraťasy, který se mi odjakživa líbí, ale mamka mi je nechce dovolit. Tvrdí, že z nich leze půl zadku. Je sice pravda, že jsou hodně krátký, ale já nemůžu za to, že se to teď tak nosí a že tomu mamka nerozumí. Kromě super kraťasů měla ta cizí holka ještě taky super udělaný vlasy a vůbec byla dost hezká.

„Kdo to je?“ štouchla do mě Míša, když zjistila, kam se dívám.

Pokřčila jsem rameny: „Vůbec netuším. Asi jsou tady jenom na dovolený nebo na výletě.“

Ale brzo se ukázalo, že je to úplně jinak. Jakmile si jich totiž všimla Zuzana, vycenila zuby jako krokodýl, což znamenalo, že se snaží usmívat, a vypálila přímo k nim. Všechny jsme zmlkly, protože to bylo snad poprvý, co jsme viděly Zuzanu se usmívat, a bylo to pro nás zhruba stejný překvapení, jako kdyby teď, uprostřed letního parna, začala sněhová vánice.

„Lucko, Lucko! Kdo to je?“ sesypaly jsme se na Lucku.

„Vy jste teda zvědavý! To je překvapení,“ culila se Lucka a schválně nás napíнала, když viděla, jak jsme nedočkavý. Moc dlouho to ale nevydržela: „Budeme mít novou členku skupiny. Jmenuje se Ema, přistěhovala se na začátku léta a po prázdninách s náma bude trénovat. Ale už teď jsme ji vzaly na soustředění, aby se trochu rozkoukala a seznámila. Tak na ni buďte hodný.“

„No ale počkej! To jste ji přijaly bez konkurzu?“ vypískla Anička, ale hned se zarazila, protože si uvědomila, že to vypadá, jako kdyby to tý cizí holce nepřála – a taková Anička není.

Ale musím říct, že mě napadlo to samý.

„Tam, kde bydlela předtím, tancovala pět let v profesionální taneční skupině. Takže ji Zuzana přijala i bez konkurzu... Zatím teda jen na zkoušku,“ dodala po chvíli Lucka.

Než jsem si to všechno stihla srovnat v hlavě, vzala Zuzana Emu kolem ramen a kormidlovala ji směrem k nám. Pořád se u toho trapně zubila. Asi chtěla působit na ty rodiče sympaticky, ale nás neoklamala ani na vteřinu. My jsme ji dobře znaly a věděly jsme, jaká umí být. A když jsem tak koukala, jak drží Emu kolem ramen a směje se na její rodiče, říkala jsem si, že se určitě musí znát už z dřívějšíka a že jsou nejspíš kamarádi. Proto Zuzana Emu taky přijala bez konkurzu.

„Takže vážený, tohle je Ema a bude tady na soustředění s náma. Pro začátek bude trénovat s béčkem a pak se uvidí,“ zahulákala Zuzana, která snad ani neumí mluvit jako normální člověk.

Ema vypadala rozpačitě. Ani jsem se jí nedivila, protože na ni čučely všechny holky z áčka i béčka. Já jsem si ale umínila, že si na ni budu dávat pozor, protože z žádný Zuzaniny kamarádky nemůže nikdy kápnout nic dobrýho.

„Alespoň zaplníme ty chatky a nikdo nebude navíc,“ špitla mi Míša do ucha.

To byla pravda, protože teď už nás bylo v béčku deset, takže to vycházelo na dvě chatky po čtyřech a jednu po dvou.

Potvrdilo se to vzápětí, když Lucka začala číst seznam, kdo s kým bude bydlet.

Já jsem byla napsaná do chatky s Míšou, ještě s námi byla Sofča, „... a pak ještě náš nováček, Ema,“ dodala Lucka.

„No super,“ pomyslela jsem si. „To mi přesně chybělo, bydlet se Zuzaninou kámoškou, která na nás bude donášet. To to začíná fakt super!“

Měla jsem úplně zkaženou náladu. Asi to na mně bylo poznat, protože když jsme se s holkama Emě představovaly a přišla na mě řada, Ema vypadala, jako by se bála, že jí u toho představování ukousnu ruku. Tak ať!

Pak už jsme se konečně mohly jít ubytovat do chatek. V tý naší byly dvě palandy, stůl se čtyřma židlemi, skříň a pak ještě malá koupelna se záchodem. S Míšou jsme si zabraly jednu palandu a hned jsme se domluvily, že já budu spát nahoře a Míša dole. Sofča s Emou se usídlily na druhý palandě.

S holkama jsme se už před soustředěním domluvily, že si s sebou každá přivezeme svýho nejoblíbenějšího plyšáka. Já mám doma takovou mega roztomilou plyšovou sovičku s velkýma zářícíma očima. Kdybych nevěděla, že tady holky budou mít taky plyšáky, pochopitelně bych si ji s sebou nikdy nevzala, aby si o mně nemyslely, že jsem kid. Ale takhle to bylo něco jinýho. Sofča si přivezla bílýho plyšovýho tuleně. Míša zase plyšovýho králíčka.

„Aby mi připomínal Charlieho,“ vysvětlovala, když ho vybalovala z kufru.

„Ty máš doma králíčka?“ zeptala se jí Ema nesměle.

„Jojo. Zakrslýho. Je bílej s černýma skvrnama, hrozně roztomilej a zároveň srandovní. Kája mi ho jednou hlídala a musela ho nahánět po celým bytě. Vid', Kájo?“ obrátila se na mě Míša, abych jí to potvrdila.

Ale já jsem jen něco zavrčela, protože mě naštvalo, že se Míša tak rychle spřáhla s Emou, která je cizí a navíc se kamarádí se Zuzanou.

A potom Ema vylovila ze svého batohu duhovýho labubáka, a to mě vytočilo už úplně. Protože to vypadalo, jako kdyby ten plyšák měl být vstupenkou do naší party nebo co. Ale to teda vůbec! Ema si ho dala na polštář a mně nešlo na rozum, proč si ho přivezla. Dokonce mě napadlo, jestli jí Zuzana neprozradila, že si s sebou ty plyšáky bereme. Ale to byl asi nesmysl, protože jak by to Zuzana mohla vědět?!

„Jééé, ten je pravej, nebo fejkovej?“ pokukovala po labubákovi Sofča.

Ema jí ho podala: „Pravej. Hrozně moc jsem ho chtěla, tak jsem si na něj našetřila z kapesného.“

„Ty jo, ty se máš! Takovýho bych taky strašně chtěla, ale naši by mi něco tak drahýho nikdy nekoupili. Tvrdí, že za plyšáka je to moc peněz. Css, jako kdyby to byl nějaký obyčejnej plyšák...“ uzavřela to Sofča. Přitom otáčela labubáka v rukou a zblízka si ho prohlížela.

V tom jsem jí teda úplně rozuměla, protože mamka s tátou tyhle věci taky nesnáší, a především je vůbec nechápou. Nechápou, že mít občas nějakou značkovou věc je důležitý, aby člověk zapadl a nebyl jako úplněj mimoň. Ale zas je potřeba uznat, že labubák je fakt hodně drahej a znám jen málo lidí, který mají toho pravýho. Jedním z nich je Laura, moje spolužačka a bejvalá nejlepší kámoška. Ale ta peníze počítat nemusí, protože stačí říct její mamce nebo tátovi, a dostane všechno, co chce. Hned mě taky napadlo, že Ema bude nejspíš úplně stejná jako Laura. Teda holka, co má všechno a nemusí se o nic snažit. Věděla jsem, že bych si tu myšlenku neměla pouštět do hlavy a nekazit si tím soustředění, ale vůbec se mi ji nedařilo zahnat.

...

Pak už jsme ale slyšely, jak nás Lucka volá před chatku. Vyhrnuly jsme se ven. Posedaly jsme si i s ostatníma holkama na trávu a čekaly jsme, co nám trenérky řeknou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***TSUNAMI: Prázdniny v rytmu.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.